

18. May. 1845

FACTS

Date:

18. May. 1845

Page number:

Dagbog D, side 28-29

TRANSCRIPTION

Kallundborg 18 May 1845.

smaae Kjærminder.

Jeg er kommet hertil imorges for at see min Moder og øvrige Familie¹ endnu engang, inden jeg tager bort. – I den seneste Tid er der [overstreget: i Kjøbhvn] passeret saa meget i vor Familie: Theodors Bryllup,² Antons og Petras Bryllup³ og en lille Brodersøn⁴ saae i Fredag Lyset d 16 May. – Iblandt de Mennesker, jeg er traadt i •29•Berørelse med paa den senere Tid, kan jeg ikke glemme her med et Par Ord at omtale den schönheyderske⁵ og bruunske⁶ Familie. Jeg kom som Tegnælærer i Geheimeraadens Huus i Begyndelsen af Vinteren, og snart blev jeg ogsaa bedt saavel til dem udenfor Timerne som ogsaa til Etatsraad Bruuns, og begge Steder nød jeg en saa hjertelig og velvillig Omgang, at jeg bestandig vil mindes disse Mennesker. Mine Elever vare: Frøken Hanne Schönheyder,⁷ Fr: Jette Schönheyder⁸ og Frøken Angelica Schönheyder⁹ samt deres Fætter Gottlieb Bruun.¹⁰ De gav mig ved Afskeden, da jeg havde fulgt dem hjem fra et Selskab hos Bruuns i Thorsdags Aftes en heklet Pengepung – nei, ikke den Aften – det var et Par Dage før, at de sendte mig den, som deres egne Hænders Værk. Men aldeles yndigt var det at høre den lille Engelke Bruun¹¹ synge Kæmpeviserne; hun kunde flere, og i hendes lille Mund, det Indtryk glemmer jeg aldrig. Moderen med sit yndige, næsten veemodige Smil spillede, og den lille deilige Pige stod ved Siden; hendes Øine gik roligt fra Frølich¹² og mig til Moderens dybe Blik, noget skønnere har jeg længe [ikke] seet, længe ikke hørt. Ellers var Frøken Hannes Stemme ogsaa deilig, og hendes "Skjuts-gasse" blev sunget med et rart Foredrag, som ogsaa Hr. Peder. De mærkede jo snart min Forkjærlighed for [overstreget: diss] de gamle Folkeviser, og sang dem med Beredvillighed. Den Aften, da jeg sagde dem Farvel følte jeg dog, at snart vilde jeg faae andet at prøve, end som hos disse gode Mennesker at forkjæles. – Og lille Engel græd, da hun hørte jeg skulde bort, saa jeg maatte sige: at vi skulle oftere sees, hvad jo blev Tilfældet, da hendes Forældre venligt indbød Lorenz, Skovgaard¹³ og mig til i Thorsdags, og samme Aften gav hun mig et ganske hvidt, figureret Silketørklæde, hvilket "jeg skulde bruge, naar jeg skulde til Paven." – Yndige Barn! naar jeg gjenseer Dig, er Du alt for stor til Leeg, for stor for mig – mine Billeder ere let borte eller kan dog ikke holde ud, men her er sat et lille Minde om Din Barnestemme, der udtalte, hvad der stedse har [overstreget: greb] berørt de inderste Strænge i min Sjæl. – Endnu een Ting maa jeg her berøre; det er det rare Besøg paa Bakkehuus hos Grundtvigs¹⁴ i Thorsdags Formiddags, hvor vi efter Chokoladen gjorde en munter Spadseretour i Søndermarken – I det hele taget vise Menneskene mig en saadan Velvillie nu, da jeg skal bort, at jeg kunde fristes til med Gunnar¹⁵ at sige: Aldrig var Hlid saa deilig som i Aften, jeg rider hjem! – Stakkels Gunnar! det kostede ham Livet – jeg reiser.

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863) og hendes forældre Emanuel Bonnevie (1763-1846) og Anna Olava Bonnevie, f. Gundersen (1764-1847).

² Lundbyes yngste storebror, Theodor L. Lundbye (1816-1907) blev i 1845 gift med Frederikke Kirstine Leger (1815-1886).

³ Lundbyes fætter, løjtnant Peter Anton Seidelin (1814-1872) blev i 1845 gift med Petra Henriette Lütcken (1810-1898).

⁴ Barnets forældre var Lundbyes ældste storebror, Carl Chr. Lundbye og brødrenes kusine, Louise Lundbye.

⁵ Rentekammerdirektør, gehejmeråd Johan Franciscus Gottlieb Schönheyder (1773-1850) og Engelke Marie Schönheyder, f. Smith (ca. 1770-1847), der boede i Kronprinsessegade 395

⁶ Ægteparret Schönheyders datter og svigersøn, Reinholdine Vilhelmine Christine Bruun, f. Schönheyder (1804-1883) og højesteretsassessor, etatsråd Peter Daniel Bruun (1796-1864), der boede på Kultorvet 135-136.

⁷ Antagelig Johanne Schönheyder (f. ca. 1821), en søsterdatter til rentekammerdirektøren

⁸ Antagelig Henriette Wilhelmine Schönheyder (1815-1858), datter af rentekammerdirektørens bror, admiral Ulrich Anton Schönheyder

⁹ Marie Angelica Schönheyder (1829-1875), datter af rentekammerdirektørens ene søn, Frederik Augustus Schønheyer.

¹⁰ Senere godsejer og sparekassedirektør Gottlieb Franciscus Schönheyder Bruun (1825-1901), søn af rentekammerdirektørens ovennævnte datter, Reinholdine Bruun, f. Schönheyder og højesteretsassessor Bruun.

¹¹ Engel Marie Reinholdine Bruun (1837-1915), datter af ovennævnte Reinholdine Bruun, f. Schönheyder og højesteretsassessor Bruun.

¹² Malerkammeraten Lorenz Frølich (1820-1908).

¹³ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

¹⁴ N.F.S. Grundtvig (1783-1872) og hans hustru Elisabeth C.M. Grundtvig, f. Blicher (1787-1851).

¹⁵ I Njals Saga.

for danske Børn. Skulde denne Drøm, der vel er fraan kaldt af d. d.
Drekte, som vel snælvær en opstaaet hos mig: en stolt og en Athens, skulde
sel gaa i Gjengæld.

20 April 45. London

Drømme om adre Drøm.

Heilige, unge, enlige Jænder gik færdig med Dø, men mit Hoved sank ned paa
den gyngende Barm af den smædelige Jænde, skøjmede end den skøjmede, enig mig,
men snildt end den snildt.

21 April 45. Onsdag.

Jeg er i London - altid Drømme. I lad mig Drømme - hvad Drømme Andet end Drømme,
og Drømme Andet end Drømme mig, hvad der skal komme. Læser alle selve Drømme ind i
Jeg for mig som en Drøm, og disse Opfyldelser indkommer sig dog stærkt. Læder vel
og paa Jænder komme engang, hvordan Drøm, i længe efter. Men Minsten først, som
Hoved skrive. Minsten er en jalons Drømme, men i mig ofte min først
Hjælp. Men Minsten end den blanke Hjælp. Engang skal der skrive
et Brev paa den, som aldrig skal forsvinde. Læder i Rige, naar den Fattige gaa
ind, ikke En af jer skal have Tare i Drømme, men En af jer skal dog engang
hvide end mit Brev. I skal se ned paa det gamle Hoved og hængt i Hængt det
blanke, hvide Hoved, og et Brev af hvidt Dø. Skal bringe mig til et glædeligt, at
i mange der har længe efter, hvad Drømme, og det ender med. Og det for
private Brev skal hvide og, the more fæle den blanke Drømme paa Drømme.
Men velig og stille skal min Hoved end, Drømme paa Drømme end for bestandig
kendt, min Rige min have været lidt selvtalig, som i selv - den første,
indrige Drømme er alle for mig, der til hvide Hjælp. Den Fæle end
særlig har mange Drømme B. Hoved, kan de end, der paa den for mig.

5 Maj 1845.

I har aldrig et til at skrive i min Brev i denne Tid; der er meget saa egentligt i at
sætte Maanedene er alle skal fæle mig i Europa, i som mange indkommer den indkommer
Holland. Men Hoved end, hvad der fæle. Min hele Hoved har den hvide end under Gode,
og den Rige er det mig end til at stille paa Drømme, og af denne Drømme kan i alle de
atvænne Dagen, naar i vil tage til Hølling. I hvide paa Høllingens Hølling, der end
paa end mine tre Billeder kunne drømme end en end den end. I ender sig end den
dette Længe T. Hoved: at laane mig de ender Rige.

22 Maj 1845.

København 18 Maj 1845.

Jeg er kommet hertil i morges for at see min Moder og min Familie
end den engang, inden i tager hert. I den ender Tid er den ender Drømme
vel end mig i den Familie. Hoveds Drømme, Anders og Petrus Drømme og en lille
Brøder end sære i Dagens Dødt af 16 Maj. I Hoved de Drømme, og i Hoved:

Bunden med paa den senere Tid, han i alle glæmmer her med et Par Ord at om tale
 som skindhøjderne og brinniske Familier. Og kom som Topulæver i Tønderne
 andens klavis. Begyndelsen af Vinteren, og snart blev jeg ogsaa helt værelse
 til dem indover Tønderne som ogsaa til Statens Brønne, og begge Steder med
 jeg var saa hjertelig og belejlig Omgang, at jeg bestandig var omringet disse
 Mennesker. Mine Elever var: Frøken Blomme Schindhøjder, Fr. Jette Schin
 dshøjder og Frøken Angelica Schindhøjder samt deres Fædre, Jættelyst Brønne. De
 gav mig saa Afholden, da jeg havde fulgt dem hjem fra et Besøg hos Brønne
 i Thursdags Aften en heklet Perlegrønt - nu, i den Aften - det var et Par
 Dage før, at de sendte mig den, som deres egne Mønders Værk. Men altså
 gik det som det at høre den lille Engelke Brønne syngte Kumpensene, hun
 havde flere, og i hendes lille Munde, det Lutherske glæmmer jeg aldrig. Mødrene
 med det spidige, mesten nemme og Løsel, spillede, og den lille søde Lige stod
 ved siden; hendes Dine gik udlyst fra Frøken og mig til Moderens dybe
 Blik, migst skinnende her i Længsel, længe ikke hørt. Ellers var
 Frøken Blommes Stemme ogsaa sød, og hendes Skjorte gæse blev smukt end
 et rødt Foredrag, som ogsaa til Brønne. De mestende jo snart min Fortjærlighed
 for disse de gamle Fæderne, og sang dem med Bædelighed. Den Aften, da
 jeg sagde dem Farevel, fælte jeg dog, at snart vilde jeg paa andet at prøve, end
 som hos disse gode Mennesker at fortjæles. - Og lille Engel grad, da hun
 hørte jeg skulde bort, saa jeg maatte sige: at vi skulde oftere ses, hvad jeg blev til.
 fælt, da hendes Farevels sødligt indtalt Løfte, Thaugard og mig til
 i Thursdags, og samme Aften gav hun mig et ganske lille, figureret
 i Skindklæde, hvilket, jeg skulde bruge, naar jeg skulde til Tønder. -
 "Hvis lige Barn! naar jeg gik ned dig, er du alt for stor til deeg, for stor
 for mig - mine Billeder var det hørt eller kan dog ikke holde ind, men
 her er det et lille Minde om din Barnestemme, der indtalt, hvad den steds
 har gælt herant de inderte Strøme: min Løb. -
 Endnu som Tid, naar jeg her hører; det er det rare Brev paa Bæk
 bekend hos Jættelyst i Thursdags Formiddags, hvor i efter Christelassen gik.
 Da en minde, Spadseret i Tøndermarken. - I det hele taget var
 Menneskene mig en saadan Velvillie min, da jeg skal høre, at jeg kunde for
 et til mig Jættelyst at sige: aldrig var illud saa sød som i Af
 ten, jeg var her. - I Tønder Jættelyst det bedste har været i min.